

Životopis Jiřího Dvořáka

vypracovali: Adéla Čápková, Klára Neubauerová, Kristýna Kardová, Michael Kaňka, Nicole Röslerová

ZŠ J. Š. Baara České Budějovice

Život pana Dvořáka začíná 29. května 1955 v Českých Budějovicích. Od raného dětství se s chutí a zápalem věnoval studiu historie, což mu vydrželo dodnes. Mezi jeho zájmy

patřilo už odmala právě vzdělávání, čtení, naopak neměl v oblibě matematiku či jiné předměty založené na logice a počítání a tělesnou výchovu.

S Budějovicemi a se školstvím je spjatý celý jeho studijní i profesní život. S oblibou říká, že jako žák, resp. student v něm fungoval jako „obět“ a posléze se v roli pedagoga označuje za „pachatele“. Po maturitě na gymnáziu studoval na pedagogické fakultě v letech 1974 až 1979 obor dějepis – občanská nauka.

Na sklonku 70. let jako člověk, který nenáviděl armádu a všechno s ní spjaté nastupuje povinnou vojenskou službu, ze které má spoustu vzpomínek a poznatků. Paradoxy tehdejší doby v armádním prostředí vnímá podobně jako ve zpracování filmu Černí baroni.

Jeho rodinný život je pestrý, ačkoli se sám nikdy neoženil. Vzpomíná na to, jak jezdil na venkov, kde hltal příběhy rodiny, která přežila Osvětim. Možná právě to a jeho geniální schopnost pamatovat si ho přiměly k celoživotnímu studiu historie. Společně s rodiči a bratrem rovněž jezdili na chalupu k Českým Velenicím, tj. do pohraničního pásma a zažili tak na vlastní kůži zpřísněný režim, neustálé legitimování se a zvýšený dozor.

Jako prostý člověk byl svědkem událostí, které hýbou českou historií. Zažil rok 1968 a 1969, zažil léta tzv. normalizace i rok 1989. To už z pozice vysokoškolského pedagoga. Vzpomíná na studentské stávky, prázdné posluchárny i výpravy lidové milice (jejíž nebyl součástí) z Českých Budějovic do Prahy, která se rozprehla na benzínové pumpě za Tábořem. *„Nevěděli jsme toho tenkrát moc, co se děje. Jenom jsme měli nějaké informace z rakouského rádia. Ale ti milicionáři si v autobuse uvědomili, že demonstrace se týká jejich dětí. A nikdo nepůjde proti svým vlastním dětem. V autobuse tak zůstal jen řidič a vedoucí.“*

Na minulý režim vzpomíná s úsměvem, jeho život obsahuje mnoho vtipných příhod a zážitků, ale také nehod a nezmarů. Problémy se vyskytovaly taktéž ve škole, kde byl v postavení učitele častokrát byl pozván na “kobereček” k řediteli za projevení názoru. Např. když se mu povedlo v jedné gymnaziální třídě dramatickým ztvárněním zvrátit výsledek francouzské revoluce.

Pan Dvořák měl jeden sen a tím bylo stát se vysokoškolským učitelem. Díky své pílì získal tři doktorské tituly. Stal se také členem různých vědeckých organizací a výborů. V současnosti je externím spolupracovníkem Historického ústavu Filozofické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.